

3. Treba li smatrati da je za neprimjenu metode iz članka 30. stavka 2. točke Carinskog zakonika dovoljno da carinska uprava da izjavi da ne posjeduje odgovarajući podatak, ili je carinska uprava obvezna ishoditi podatak od proizvođača?
4. Treba li carinska uprava obrazložiti zašto nisu korištene metode utvrđene u članku 30. stavku 2. točkama (c) i (d) Carinskog zakonika, ako ona odredi cijenu slične robe na osnovi članka 151. stavka 3. Uredbe br. 2454/93 ⁽²⁾?
5. Treba li odluka carinske uprave sadržavati iscrpno obrazloženje o podacima dostupnima u Zajednici, u smislu članka 31. Carinskog zakonika, ili ih se može izložiti naknadno tijekom sudskog postupka podnošenjem detaljnijih dokaza?

⁽¹⁾ SL L 302, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.

⁽²⁾ SL L 253, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. siječnja 2016. uputio Augstākā tiesa (Latvija) – Valsts ieņēmumu dienests protiv SIA „Veloserviss”

(Predmet C-47/16)

(2016/C 111/18)

Jezik postupka: latvijski

Sud koji je uputio zahtjev

Augstākā tiesa

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Valsts ieņēmumu dienests

Druga stranka u žalbenom postupku: SIA „Veloserviss”

Prethodna pitanja

1. Treba li uvoznikovu obvezu da djeluje u dobroj vjeri koja se nalazi u članku 220. stavku 2. točki (b) Uredbe Vijeća br. 2913/92 ⁽¹⁾ od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, utvrditi na način da
 - (a) uključuje uvoznikovu obvezu da dokaže okolnosti u kojima je izdana potvrda „A” koju je izvoznik primio (potvrde o sastavnim dijelovima robe, ulozi izvoznika u proizvodnji robe, itd.)?
 - (b) uvoznik je djelovao u lošoj vjeri već samim time što je izvoznik djelovao u lošoj vjeri (primjerice kada izvoznik ne otkrije carinskim tijelima zemlje izvoza stvarno podrijetlo troškova, vrijednost sastavnih dijelova robe, itd.)?
 - (c) obveza djelovanja u dobroj vjeri nije ispunjena samim time što je izvoznik pružio netočan podatak carinskim tijelima zemlje izvoza, i to čak i kada su sama carinska tijela učinila pogrešku prilikom izdavanja potvrde?
2. Je li obveza uvoznika da djeluje u dobroj vjeri koja se nalazi u članku 220. stavku 2. točki (b) Uredbe Vijeća br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice dovoljno dokazana općim opisom u obavijesti OLAF-a i zaključcima OLAF-a, ili nacionalna carinska tijela ipak trebaju prikupiti dodatne dokaze o postupanju izvoznika?

⁽¹⁾ SL L 302, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.